

27-én már az összes dandárok mozgósítva lesznek s Milán fejedelem a határra fog utazni. Az eddig mozgósított csapatokat egy orosz ezredes már inspicálta. Az orosz kormány utjabban egy millió rubelt fizetett Szerbiának. Ezek folytán a porta és a szerb kormány közt élénk jegyzékváltás fejlődött ki.

Plevna helyzete.

Plevna helyzetéről a „Times“ bogoti levelezője okt. 29-iki jelentésében kiküldül, hogy Ozmán pasa serege kevéssel a körülzártas előtt 14 napra való élelmet kapott, következő tehát, hogy a plevnai őrségnek körülbelül 10 napra van még élelme, és azért ez idő leteltével, vagy meg kell adnia magát, vagy ki kell törnie. Ha Ozmán pasa az utóbbit kísérti meg, akkor a szofiai utat valószínűleg kerülő utakon törekszik elérni. Egy járhatatlan szakadék, mely Plevnától Tusenciczig terjed, megakadályozza a kitörést délkelet felé. Ozmán pasa tehát valószínűleg dél-nyugat felé fogja keresztülvágni magát és Teli-szen túl iparkodik az országhatár jutni. Így valószínű, hogy Ozmán pasa sorsa tizenöt nap alatt eldőlt. Bizonyára köteteket lehetne teleírni a török katona kitartásáról, hogy a Plevna körüli sánckokat 52 napon át védelmezte, gránátokkal elhalmoztatva, anélkül, hogy saját ágyújával sokat feleltetett volna. A katonára nézve semmi sem nehezebb, mint az ellenséges tűz közepett válasz nélkül nyugodtan megállni, és ezt a törökök csakugyan bámulatos módon megtették.

Montenegró.

A králeyeviczi (porto-rei) „Grimoracz“ csetinjei levelezője szerint Montenegró legközelebb Albánia irányában kezdi meg actióját. Itt fekszenek: Podgoricza város és Spuzs, Zsabljar és Leszendra várak, melyek Czognagorát vasóvóként övedzik körül s a szabad mozgást akadályozzák. Ezen posztók a feketehegyiekre nézve ép oly fontoságúnak, mint volt Niksic. Különösen fontos pont rájuk nézve Podgoricza. Ezt igen jól tudják a törökök is, s Podgoriczát olykép erősítették meg, hogy bevehetetlennek tartják. Levelező szerint azonban Niksic elestét a Podgoriczát fogja követni. Nikola fejedelem hadiszállása jelenleg: Orja-Luka.

Táviratok.

Bukarest, nov. 12. Az Agence Russe jelent Berlinből: A porta Reuss herceg német nagykövetnek insinualta, tenne lépéseket, miszerint Németország közvetítsen békealkudozások iránt. Reuss herceg azt felelte, hogy a porta forduljon az orosz főhadiszálláshoz.

Szt-Pétervár, nov. 12. (Hivatalosan Bogotból, f. hó 10-ikéről.) Sipkánál f. hó 8-án heves ágyúzás folyt; az oroszok vesztesége 4 halott és 14 sebesült.

F. hó 9-én Skobeleff csapata előnyomult, jelző sortűzt adott, a kód felhasználásával első rohammal bevette a „zöld domb“ elől levő magaslatát, a sánckokat megszállva tartó törököket lemészárolta és azonnal megerősítette a bevett posztót, mi hajnal hasadtáig be volt fejezve. A törökök 9-én este és 10-én reggel megkísérlették az oroszokat kiűzni, de mindannyiszor nagy veszteségekkel visszaverettek.

Szent-Pétervár, nov. 12. (Hivatalosan Bogotból, november 11-ről.) Mult éjjel a törökök, számitva a homályra és az orosz csapatok kimerültségére, 5—7 „tábor“-ral megkísérlették Skobeleff posztói ellen hirtelen támadást intézni; a lesbe állított oroszok megintették Skobeleffet, ki megerősítette a sánckokat és meghagyta a csapatoknak, hogy készültségben maradjanak; a törököket száz lépésnyi távolságra hagyták jönni, azután sortűzzel fogadták; a törökök eleinte visszafutottak, de ismét megvetették lábukat, és éjjel

két óráig heves lövöldözést folytattak; a lesbe állított oroszok továbbra is megmaradtak posztóikban; az oroszok vesztesége a két éjjelen 120 halott volt.

Kostantinápoly, nov. 12. Havas ügynöskege jelenti: Sakir pasa kinevezetett Orchanie parancsnokává. Sefket pasa fog helyére menni a balkán hadsereghez.

London, nov. 12. A Daily News egytávirat szerint a plevnai sereg még 30—40 napig tarthatja magát, mert 6000 marhája van.

Serájevo, nov. 12. Hussein Fevzi pasa banjalukai kormányzó Boszniából és Herzegovinából 15 zászlóaljja és egy üteg Krupp ágyúval Bolgárországba indult.

Francziaországból.

A kormányválságra vonatkozólag a lapok a következőket jelentik:

A „Assemblée Nationale“ szerint, mihelyt a képviselőház a mostani cabinetnek megszavazza a bizalmatlanságot, egy teljesen megalakult cabinet fog az ügyek élére állani egy „kiváló financier“ elnöke alatt.

A „France“ értesülése szerint Mac-Mahon tábornagy kijelentette a jobboldali küldöttségnek, hogy be van bizonyítva, mikép a mostani cabinet már nem bírja a senatus bizalmát, s minthogy a közönség azt hihetné, hogy ezen bizalmatlanság az állam fejére csúsz, tehát még szerda előtt új cabinetet kell alakítani. Ha ez igaznak bizonyul, akkor ma vagy holnap már új cabinet lép a senatus elé, bizalmi szavazatot kérve.

A „Moniteur Universel“ jelenti, hogy a tábornagy-elnök a 9-ikén tartott minisztertanácsban mindenekelőtt azon erős elhatározását jelentette ki, hogy semmi esetre sem fog visszalépni, míg egy cabinethez a szükséges elemeket összegyűjtenie nem sikerül. Hozzátette a tábornagy, hogy a jelen pillanatban jónak vélte félbeszakasztani minden tárgyalást, s ezt csak akkor fogja folytatni, ha az egyik vagy másik ház magatartása erre kellő alapot ad. A cabinet tagjai erre ismételve kijelentették, hogy készek megmaradni a tábornagy mellett mindaddig, míg ő ezt szükségesnek tartja.

Magyar tudományos akadémia.

A nyelv- és széptudományi osztály nov. 12-iki ülésében először Ponori Thewrewk Emil értekezett az Abdul Hamid által küldött Festus-codexről. Kimutatja, hogy a kézirat nem Corvin-, hanem Sforza-codex, s azt 1447—1466 közti időből való olasz ember írta, ki épen séggel nem értett a mű tartalmához s azért a kézirat örököt hibáit még számtalan hibával tetézte.

Tárgyalás alk vétettek ezután a nyelvtudományi bizottság által a magyar helyesírásra vonatkozólag ajánlott elvek és szabályok.

A szók összetételének a bizottság által elősorolt eseteit A r a n y László egyrészlől nem tartja kielégítőnek, más részlől az osztályozást sem tartja helyesnek. Concret javaslatot nem akar előterjeszteni, csupán egyes példákat hoz felállításának igazolására s azon nézet fejezi ki, hogy a javaslatba hozott számos categoria inkább meg fogja zavarni az olvasót, semhogy abból okulást merithetne.

Bevallja azonban azt is, hogy a maga részlől is megkísérlett más szabályokat felállítani, de az nem sikerült.

Ballagi Mór a bizottsághoz kívánja e fozjezetet visszatartatni, hogy a felmerült észrevételek tekintete vételével lehetőleg megfelelő javaslatot terjesszen elő.

Gyulai Pál felemliti, hogy a szóösszetétel esetei különösen a távirda hivatalok és a kö-

felsőbb léányosztályból követelte áldozatát!... De ha megelőzött volna azzal, hogy letör egy kedves nyíló bimbót, egy szép reményekre jogosító rózsaszálát, tán nem tőrné meg annyira keblét azoknak, kik e gyermekekhez, miként a mosolygó napnak életét, sugaraihoz hozzá szokunk!... Nem! Ő két áldozatot követelt!... S hiába szóltak a fohások az egek urához: ő jónak látta nem segíteni, emberi erő pedig... segíni nem tudott!... Novemb. 10-én délután fél negykor szünt meg szenvedni egy kedves tanítványunk, egy jó gyermek, szeretett tanulótlárs: Czirják Ilka.

Engem kiszólitottak az iskolából, közlök velem a veszteséget. A mint pár percnyi távollét után a terembe visszaléptem, egyik tanítványom arezmórról olvasva, kérdi: ugy-e Ilka halt meg? I. s midőn nem titkolhatam a tényt: oly jelenetnek lettem tanuja, mely még a köveket is kell hogy sirásra fakassza: harmincz gyermek tört ki hangos zokogásban, annyira, hogy nem valék képes egy vigasztaló szót találni számukra!... Oh édes olvasóm: ezt látnod kellett volna, hogy legyen a gyermeki ártatlan kedély nemességéről képzeted!... nem volt itt egyetlen erőltetett köny is, nem a látszani óhajto, nem a megdicsértetni vágyó hiúságnak semmi nyoma!

Ezen jelenet után iparkodtam, a mennyire lehetett, a gyermekeket megnyugtanni, de a tanítást folytatni lehetlenné lett. Vasárnap esett a más napra, melyen a gyermek eltemetendő volt, s ez okból jónak láttam tanítványaimat kérni (mert így szoktam vele), hogy ne kísérjék ki a megholt jó barátját a temetőbe; de nem tudtam velők ezt megígértetni, érezték ők, hogy ígértüket

zönség között adnak contraversálkarakotok s több ízben az akadémia is megkerestetett egyes szóösszetételek feletti itéletmondásra. A táviradahivatalnokok ép ugy, mint a közönség azt állítja, hogy ők tudják a helyesírást; a közönségtől természetesen még más érdek is forog fenn, mert ha két szót egybeír, a táviratért esetleg kevesebbet kell fizetni.

A szóösszetételekről szóló egész fejezet Joanovics indítványára a bizottsághoz utasított, hogy inkább a szók nyelvtani sajátsága, mint azok tartalma és jelentősége szerint állítson fel szabályokat.

A számnevek írásánál a bizottság szintén számos categoriát állít fel.

Szász Károly ugy látja, hogy e fejezet ugyanazon hibában szenved, mint az előbbi, mert számtalan szabályt állít fel, melyek épen nem tisztázzák, sőt inkább összezavarják a kérdést. Nem érti, hogy miért kelljen háromszázöt ezeret külön írni és háromszázötzet egybe, mint a bizottság javasolja. Csak két szabályt tart e tekintetben logikusnak; vagy azt mondani, hogy egy számcsopót egybe, irassék, akármiyen hosszú is lesz a szó; vagy úgy osztani fel a számneveket, amint azok a számításban hármcs csoportban iratnak. Minthogy az előbbi írásmód nehézséggel jár a kivitelben, az utóbbit kívánja elfogadatni,

Vadnai Károly szintén leghelyesebbnek tartaná azt, ha a számnevek egybeíratnának, ha egy számfogalmat fejeznek ki.

Joannovics a bizottsághoz javaslatát pátolja.

Fogarassy leghelyesebbnek tartja Szász indítványát.

Greguss Ágost nem helyesli, hogy a bizottság a számok írásánál a számtan elveiből és nem a gramatica szabályaiból indult ki. Azt hiszi, minél rövidebb szökből áll ez írás, az annál világosabb.

Leghelyesebbnek tartaná azon szabályt, hogy minden szám külön szóval irassék és vesszővel választassék el, így pl. öt, száz, husz.

Ballagi Mór a hansulyt kívánja irányadóul vétetni s így írva: száz hetvenöt; öt-száz kilenczvenöt stb. Egyébíránt észlezerübbnek tartana e kérdést is a bizottsághoz utasítani.

Az osztály elfogadta az indítványt. Ezzel az ülés véget ért.

ORSZÁGGYÜLÉS.

A képviselőház november 12-iki ülésében az elnök bemutatja Liptómege kérvényét a boryártás eltiltása és a házi adóról szóló javaslat melőzése iránt, Budapest főváros kérvényét a telekátíratási díjak tárgyában, s a házi ipar terjesztett egyesület kérvényét az ipartanító-képeze segélyezése iránt. — A kérvényi bizottsághoz utasítatnak.

Bemutatja továbbá az elnök b. Weisz Pál Nyitramege nyitai kerületében megválasztott képviselő megbízó levelét. Az állandó igazoló bizottsághoz utasítottak.

Tiszta miniszterelnök benyújtja az 1876-ki zárszámadásokat, az állami számszéknek erre vonatkozó jelentését, s a miniszterium észrevételeit. A zárszámadási bizottsághoz utasítottak.

Következett a napirend: banklörvényjavaslat tárgyalásának folytatása, még pedig a jelzőhitelezlet alapszabályai.

Az 55. §-hoz Hóztinszky János tett lényegtelen módosítást, melyet a ház el is fogadott. Az 58. §-hoz Széll pénzügyminiszter tett irányli módosításokat. A többi változatlanul fogadottat el. Elfogadta ezután a ház a törvényjavaslatot,

megtartani egy sem tudnák! Én temettem el azt, kit csak pár nappal előbb még szeretettel tanít-haték!... A házat, melyben a halott feküdt, a felnőttek kerültek, alig merte magát egy egy melegen szerető alak mutatni (persze nem kárhóztatandó elővigyázatból.) A gyermekeket is figyelmeztették a gondos szülők a tartózkodásra, s még is a legjobb, a legengedelmesebb gyermekeket kellett összecsoportosulva megpillantanom a temető felé vezető utcán, s összedugott fejfel, kislírszemmel zokogva gondolkozhattunk a gyermeki szeretetnek határtalanságáról! És nekem e látvány oly jó esett!...

Kikísérük a temetőbe: a lelkes ékesszólásának vigasztaló ereje megtörik itt, itt érzí csak igazán, mennyire gyarló ember ő is, mennyire képes őt is elfogni a mások fájdalom!...

A mint visszafordulunk, ott látjuk a tömeg között kislírt szemekkel Glóser József rajtanitónak, ki kedves gyermeke, az imént eltemetett leányka tanulótlársának méltó bartája, Luiza leánya számára ment helyet szemlélni... A kétségbeesett anyát s apát kocsiá ültetve bocsátottuk haza, mi pedig némán mentünk lakásunk felé! Hétőn ismét az iskolában találkozom tanítványaimmal...

Egyébkor... a virgoncz leánykákát fékezem meg, hogy maradjanak helyeiken, s ha helyen voltak is, a legelőnkebb beszélgetés vagy vidám tanulás közt mutatták életkedvüket!... most azt hittem egy gyermekem sincs, oly néma esend volt iskolában s a mint beléptem, azt hittem szívem megreped a látványon!... Alig hiányzott néhány fíltékenyebb szülőnek gyermeke, a többi mind a helyin ült... zsebkendőjét tart-

s utána a bankügyi bizottság többségének ismert határozati javaslatát.

Végül szavazott a ház egy-egy tagra a bíráló bizottságba, az állandó bizottságba, a gazdasági bizottságba, s egy póttagra a delegatióba. — Ezzel az ülés véget ért.

Végső válasz

Horváth László megyei főjegyző urnak.

Kézdivásárhelyt, nov. 12. 1877.

Horváth László, mint a vízbe fuldokló, kapkodik még a számaszálhoz is, csak hogy magát tisztára mossa famozus rendelethez, előbb „rágalmazónak“ nevezett, most „jellemtelen“-nek nevez, mint ki híres rendeletét csakán, nem teljes szövegűleg adtam s így okmány hamisító vagyok; azt hiszem ezen egész eseménynek nem ezen sarkallik sulya, hanem azon, hogy kiadatott a rendelet, hogy a szegény kis gyermekek p a koljanak, költözködjenek ki az iskolából, mert a népnevelést egész életén át szívéen hordozó kiküldött biztos Horváth László ur a kis muzsafiak helyére, a rendkívüli körülmények által kényszerítve, a marczona hadfiakat költözteti bé. Ez a főkérdés ezen ügyben, mert nem akartam, hogy a kérdés alatti rendelet teljes észálytelensége a nyilvánosság eleibe jöjjön.

Mert ha volt az intéző urak által másnégy tágas terem, a józan ész logikája azt mondta volna első sorban, hogy a katonaságot kell ide helyoztetni, már csak azért is, hogy költözés miatt a tanszerekben károsodás ne történjék, úgy látszik, hogy a főjegyző ur, más logika szerint járt el, midőn kiadta életörténetében korszakot alkotó híres rendeletét.

E tárgyban csakugyan, miután a szerezcsent fehérre mosni akarni hasztalan fáradság, én se szólók többé Horváth László biztos urhoz, de más nemű akármiféle tárgyban, ha a kérdés alatti rendelethez hasonló észálytelen rendeletet találna kibocsátni, ott leszünk és küzdünk, azon reményben, hogy mint most, a minister bölcsesége jóváteszi, a biztos ur észálytelenséget.

— . . . n . . .

Egy két nyelvű hirlap Segesvárt.

Tisztelt szerk. ur!

Becses lapja a „Kelet“ f. hó 11-iki számában a „H. Z.“ után azt a hirt hozza, hogy itt Segesvárt „Két Küküllő Közlönye“ czim alatt egy lap fog kiadatni, szerkesztőnek pedig én vagyok kizemelve. Ez az újdonság egy a levegőből kapott valami.

Az egész dolog abból áll, hogy én, ki alig néhány napot időztem Segesvárt, éltáttam vagy inkább beláttam, hogy itt nagyon, de nagyon is szükség van egy jól szerkesztett lapra, melynek a lenne a feladata, a nétan hífel aspiráló, itt bent pedig egyenetlenséget gyártó pártot a tisztesség korlátai közt, a rendes utra, melynek neve hazafiság, visszatartelni; hogy nagyon is szükséges itt egy jól szerkesztett lap, mely soha személyeskedésekbe át nem menne, de minden körülmények közt iparkodva érvényesítén azon megdöthetetlen igazságot, hogy az, ki egy országban politikai és polgári jogokat élvez, hogy az, annak az ország-nak tartozik is őszinte és hű polgár lenni.

És miután, fájdalom! a régi Királyföldön az egyenetlenség oly nagy, a pártidő oly roppant mérvben uralkodik, hogy testvér a testvért képes megtagadni és miért? semmiért! Azaz, bizony sokért!... de erről majd szólók akkor, ha egyszer az íge már testd vált!...

Itt tehát okvetlenül szükséges egy jól szerkesztett lap, még pedig két nyelven, u. m. magyar és német nyelven.

va arezához, elmélkedett a mulandóság felett... s a mint megpillantottuk, újra hangos sírás váltotta fel a néma esendét, zápkörték hullottak az őszinte részvétnék gyémántkénylei!...

Én nem mertem oly vakmerő lenni, hogy leczkésztéssel zavarjam meg a megható jelenetet! Kivántam látni, hogy sikertelen megnyugtatóra czélzó kísérletem: én velük hullatva a fájdalom közé vegyült örömnék könyeit, haligatam!

De végre kitombolja magát a fájdalom is, s szőhöz hagy jönni, de e szó új könyeket csavart ki, mert arra volt a gyermekek részlől észálozva: mikép tudnák ők megörökíteni szeretetüket elvesztett két jó barátjuk iránt? s abban lelt megoldást: hogy ők megkérk jószólóiket néhány filléért s a gyászokoporsóra egy-egy koszort vásárolnak!...

Az szó tetté vált!... Mintha látnám, mily könyes szemekkel esdekelték jó szőlők előtt e gyermekek s nem telt bele három óra: egybe volt az ősség, mely ily nemes tetthez méltó koszoru megvételére szükség volt!... De látom a jó szőlők örömet is, k.k gyermekeik bensejéből ily alkalommal olvashattak!

Kell-e ily tettet dicsérni, fér-e ehhez gyarúsítás, — s nem érdemli-e meg, hogy a nagyok is lássák s tanuljanak kedves gyermekeiktől? Ezen utóbbi gondolatok adták a tollat kezembe, mely bár remegve ír az áthatottságtól: az olvasóra kell hogy megleggye a várt hatást!

Turcsányi Gyula,

ev. lelk. és leánytanító.

Több helyen közöltem is agyvelőmnék e szüleményét és mondhatom, hogy mindenhol igen jól fogadták. De, hogy a lap mikor fog megindulni, vagy hogy mi lesz a lap neve, azt bizony még magam sem tudom.

Már localis nevet csak azért sem adnék a lapnak, mert ennek nem a lenne feladata, hogy csupán helyi érdekeket képviseljen, hanem hogy ellensúlyozója legyen azon lapoknak, melyek a magyar alkotmány, melyek Magyarország területi őpsége ellen izgatni mernek, melyek a magyar nemzet józan politikájával szemben ellenséges állást foglalnak el s a t.

De azért ha sikerülne is e lapot megindítanom, még sem mondok le semmi körülmények között sem a „Bukaresti Híradó“ szerkesztéséről, melynek folytatása ellen f. hó 3-án egy prefekti leirat által úgy némi nehézségek gördítettek, — de tudva, hogy mily fegyvernemmel kell ott élni, e nehézségeket nagyon könnyen fogom elgördíttetni, — a lépéseket már innen meg is tettem.

Midőn kérem hogy e soraimnak sziveskedjék becses lapjában tört engedni, vagyok őszinte hivo Segesvárt, nov. 13. 1877.

Vándory Lajos.

A marhavész.

Az erdélyi gazdasági-egylet és a kolozsvári kereskedelmi és iparkamara tegnap (nov. 13-án) együttes gyűlést tartott a m. kormánynak azon intézkedése tárgyában, a mely szerint a küküllőkeleti marhavész folytán egyenesen megtiltotta, hogy a Királyhágon inneni részekből kerdőzők az ország belsejébe szállítsanak, sőt a kereskamara által tett távirati kérdés folytán a gyűlés folyama alatt érkezett távirati válasz szerint még csak az országon keresztül, minden kiszálás nélkül, a birodalom lajthántuli részeibe is szállítsanak. A kérdés fontosságához méltó behatározó vitát kellett. Kiemeltetett a m. kormánynak azon eljárása, hogy e rendeletében nem a vész-szes és nem-vész-szes helyeket vette figyelembe, hanem a Királyhágon inneni vészmentes, sőt a vész-szes helyekhez még közel sem eső megyék marhakereskedése e tulszigoru rendelet által méltatlanul elvágatott, míg ez a szomszéd ép oly vészmentes megyékben meghagyatott; hangsúlyoztatott, hogy a m. kormány e rendelete az 1875. XX. t. cz. 3, 4, 5 §§-aival homlok-egyenest ellenkezik, mert ezek szerint a vész ellen hasonló intézkedésekkel bíró helyeken vágó marhák a vész-szes helytől 5 miöldnyi távolságra eső vészmentes helyről is akadálytalanul szállíthatók; felmilitte-tett, hogy e rendelet a vészmentes helyeken működő szeszgyárosokat, kilnek üzletei marha bizlalással és szállítással szoros összeköttetésben van, existenciájukban támadja meg, a nélkül, hogy ezen közérdekű hasznót tenne; továbbá, hogy Bécsben s általában a lajthántuli részekben a bevétel eltítva nincs, hogy ellenben a m. kormány részlől a Somániából való áthozatal még maig sem tiltatott be; határozatba ment, hogy az együttes gyűlés fölterjesztést tesz a m. kormánynak, melybe mindezeket körülményesen följelje s a rendelet sérelmes voltát kimutavta, annak visszavonását, vagy legalább területi tekintetben módosítását kéri; gyorsabb eredmény érdekében, Tisza László, a gazd. egylet elnöke és Gáman Zsigmond, a keresk. kamara titkára küldöttségül bizatván meg a felterjesztés átnyújtására.

Felelet az erd. gazd. egylet kérvényére a marhavész ügyében.

A „Bup. Közl.“ mai számában a következők olvassuk:

A politikai lapokban legközelebből azon kérvény lett egész terjedelmében közölve, melyet az erdélyi gazdasági-egylet állítólag a földmívelősi miniszterhez intézett.

Illetékes helyről értesülünk, hogy a szóban forgó kérvény mindeddig a nevezett miniszterhez nem érkezett; mindennek dacára, a közlött kérvényben foglalt adatokra nézve a következő felvilágosítást nyertük.

Elvitázhatatlan ténynek mondatik a jelzett kérvényben, hogy a jelenleg a Királyhágon tulit területen uralgó marhavész a törösvári vesztégtintezetnél az 1874. 20. törvényezikben előírt vesztéglést kiállott marhakkal huzoztatott be, mi az idézett törvényezik 11-ik szakaszának hiányát mutatja és elengedhetetlenül követeli, hogy Romániából a marhabehozatal egészen tiltassék el, vagy legalább akkép módosittassék az idézett törvényezikhez, hogy Románia ellen teljes határozat rendeltessék el, nem csak akkor, ha Romániában a vész az ország határáról 8 mértföldnél kisebb távolságra ural, hanem egyáltalában még akkor is, ha ott a vésznek csak legkisebb nyoma van is.

Nemcsak elvitázhatatlan tény az, hogy a vész a törösvári vesztégtintezetben vesztéglést marhakkal huzoztatott az országba, mi az által lett megerősítve, hogy a vesztéglést kiállott falkában fedezetet fel legelőbb, miből korántsem következik az, hogy a vész a falkának bebecsátása alkalomával már benne lappangott, hanem tekintettel arra, hogy ezen falkában csak 8 nappal a vesztégtintezetből való kibocsátása után észleltetett a vész, igen valószínűnek tűnteti fel azon következtetést, hogy ezen vesztéglést kiállott falka

